

Mijn eerste Nacht: James

Straatnieuws, 2004



Deze afbeelding is een stockfoto (Canva).

James (41) heeft weinig leuke herinneringen aan zijn jeugd. Hij woonde al op zijn zesde niet meer thuis en verbleef vanaf zijn zestiende op talloze adressen. Op zijn tweeëndertigste raakte hij verslaafd aan harddrugs, maar na een half jaar had 'ie daar genoeg van. "Iets van hogerhand schudde me wakker." Zijn eerste nacht op straat herinnert hij zich nog goed.

"Ik weet nog dat ik op alles en iedereen kwaad was, ik vond dat niemand me wilde helpen. Ik was weggelopen uit een tehuis in Oosterbeek waar de leiding extreem streng was. Ik nam de trein naar Utrecht, een stad die ik goed kende. Na uren lopen vond ik een portiek in Overvecht, een rustig plekje in een sloopflat.

Het was in augustus en gelukkig niet koud, want ik had niets bij me. Geen dekens en niets om op te liggen, waardoor ik de slaap maar niet kon vatten. Hoewel ik heel erg moe was, ik had uren gelopen. Maar de grond was van beton en ik was een matras gewend. Ik was die nacht meer wakker dan dat ik sliep. De volgende dag ben ik naar het JAC gegaan. Ik weet nog dat ik dacht 'Eens, maar nooit meer'.

Ik kwam al jong in een tehuis terecht. Ik woonde bij mijn alleenstaande moeder. Toen ik zes was, moest ik naar een antroposofisch tehuis in Zeist, naar een afdeling voor moeilijk opvoedbare kinderen.

Ik ben tot mijn zestiende depressief geweest, maar uit die tijd herinner ik me wat leuke momenten. Met kerst zongen we liedjes, we voerden een toneelstuk op, maakten muziek en er werden antroposofische kerstverhalen verteld.

Op mijn zestiende werd ik onhandelbaar en moest ik naar het tehuis in Oosterbeek. Ik werd daar gekleineerd door de bewoners en de leiding. Een jaar later liep ik er weg. Ik nam niets mee, geen geld, geen bankpas en ik liet ook geen bericht achter. Zelfs mijn draaitafel en mijn eerste elpee, van de Shadows, liet ik achter. Die waren voor mij heel belangrijk, in die tijd begon ik erg van muziek te houden.

Na een zwart ritje met de trein kwam ik aan op Hoog Catharijne. Het was die avond koopavond en erg druk. Ik heb wat geld gebietst, ging naar café België waar ik bleef tot sluitingstijd. Toen ben ik dus gaan lopen en kwam ik in Overvecht terecht.

Bij die ene nacht is het gelukkig gebleven. Op straat slapen is geen pretje, zeker 's winters niet! Met die vocht en kou, het is gewoon slecht voor je gezondheid. Gelukkig kon ik sindsdien altijd wel terecht bij kennissen of in de nachtopvang.

Uiteindelijk heb ik ervoor gekozen in Utrecht te blijven. Nu woon ik intern in Huis Vaartserijn, daar mogen geen verslaafden komen. In de Noiz kwam ik in aanraking met harddrugs, ik heb een half jaar lang van alles gebruikt. Maar op een nacht kreeg ik heftige dromen, ik kreeg de boodschap door dat ik ermee moest stoppen. Ik zag in die tijd geen uitweg meer en dacht aan zelfmoord. Dat kwam allemaal door de drugs.

Ik ben zonder begeleiding gestopt, maar iets heeft me wel geholpen. Op Hoog Catharijne kwam ik Krishna's tegen die me een mantra gaven. Door zo'n mantra onderga je een soort verlichting van binnenuit. Ik zing de mantra soms nog steeds in moeilijke perioden.

Ik weet zeker dat het door de mantra beter met me gaat. Ik ben socialer geworden en pak de dingen anders aan. Ik ben het zoeken beu en wil me aanmelden voor een dagbesteding, een opleiding of werk. Op ten duur ga ik op zoek naar betere woonruimte."